

multi-percussionist Pete Lockett

'Een creatieve geest is het enige wat je nodig hebt.'

'Ik blijf fris en geïnspireerd door bijvoorbeeld alles wat ik weet en geleerd heb net zo gemakkelijk weer overboord te gooien.'

Er zijn maar weinig drummers of percussionisten die zich aan de Indiase tabla wagen. De uiterst complexe technieken, de onuitputtelijke slagcombinaties, en het zeer uitgebreide, ronduit wiskundig te noemen repertoire doen de meeste overmoedigen vlot afdruppen. Zo niet de Brit Pete Lockett. Een gesprek met hem, vlak voor de zesde uitvoering van *From Taiko To Tabla*, het programma waarmee Lockett samen met zijn Japanse collega Joji Hirota tot half december het Nederlandse en Belgische schouwburgcircuit doorkruiste.

door Kim Weemhoff
foto's Sebastiaan Westerweel

'Kijk eens op een andere manier naar de zaken. Misschien ontdek je iets.'

Pas relatief laat, op zijn negentiende, begon Pete Lockett (34) met drummen. Maar al snel kwam hij in contact met Indiase klassieke muziek en de tabla. Niet alleen wist hij door keihard en vol overgave te studeren, soms met wel vier lessen per week, binnen vier jaar een gedegen techniek te ontwikkelen. Hij stortte zich vervolgens ook nog doodleuk op de Zuid-Indiase mridangam, een voorloper van de tabla, en fysiek nog zwaarder te bespelen. Voeg daarbij nog het - overigens onvolledige -

rijtje van conga, bongo, framedrum, kanjira (Zuid-Indiase tamboerijn met schel), ghatam (Indiase udu-achtige kleipot), en japanse trommels, én het feit dat Lockett ook op het reguliere drumstel zijn mannetje staat, en we kunnen niet anders concluderen dan dat we hier met een bevlogen musicus te maken hebben.

Het duo Pete Lockett-Joji Hirota zet met *From Taiko to Tabla* een boeiende show neer, die vooral opvalt door een fantastische beheersing van de vele uiteenlopende instrumenten, en de esthetische schoonheid van pure percussiemuziek. Het gezamenlijk cv van de twee trommelmeesters ligt er ook niet om: Björk, Kula Shaker, Jah Wobble, Bill Bruford, Vanessa Mae, ex-Miles Davis' Bill Evans, en vele anderen.

Hoe ontstond het idee voor deze combinatie?

Pete Lockett: 'Vier jaar geleden werd ik voor het Londense Rhythm-festival benaderd. Ik vroeg Joji mee te doen. We sloten ons een week in een oefenhok op en leerden elkaar wat Japans en Indiaas trommelen. Het optreden was zowel voor het publiek als voor de pers een succes en *From Taiko To Tabla* was geboren.'

*Is *From Taiko To Tabla* de richting die je op wilt als musicus?*

'Percussieprojecten in het algemeen, zou ik zeggen. Zoals bijvoorbeeld het komende project met mijn idool

Bill Bruford, Network Of Sparks. Bill is zo'n typische individualist. Niemand klinkt als hij, of als een Keith Moon, ook een idool, gek genoeg. Tegenwoordig wil iedereen als Weckl, Chambers of Phillips klinken. Allemaal hetzelfde. Mensen hebben de neiging om één kant uit te kijken. Gisteren vroeg ik aan de bar om een bepaald merk bier, maar ik wilde het in een ander soort glas hebben. Paniek! De serveerster moest het aan twee collega's vragen voordat het kon. Snap je?'

Individualiteit versus veiligheid?

'Precies. Stupidie.'

De drummerswereld waar alles harder, sneller en ingewikkelder moet, hangt jou daardoor de keel uit?

'Ja, we hebben eerder artiesten nodig die muzikale ideeën ontwikkelen, dan technische. Anders kun je je, goed beschouwd, beter inschrijven voor de Olympische Spelen.'

Hoe leg je een artistiek ei bij een studiosessie met, bijvoorbeeld, Kula Shaker?

'Hmm. Tja. Kijk, het gaat mij natuurlijk ook om de afwisseling in het muzikantenvak, maar ik zou niet graag elke dag van de week met hen op pad zijn. Wat dat betreft was de studioklus met Björk veel leuker. Dat is een intelligente dame die weet wat ze wil. Ze liep rond in de studio en zong eenieder zijn partij voor. Overigens hebben veel

artiesten waar ik mee werk vaak goede ideeën, hoor.'

Als we kijken naar de traditionele meesters op het gebied van de etnische boemsetels die jij allemaal bespeelt, besef je dan dat ze op hun terrein moeilijk te verslaan zijn?

'Daar gaat het mij dus ook niet om. Mijn idee is juist een zo hybride mogelijke stijl te vinden. Ik kwam bij de tabla terecht omdat ik een andere invalshoek voor het drummen wilde, eigenlijk een zuiver technische interesse. Maar uiteindelijk werd ik dus geraakt door de Indiase muziek in al haar facetten en ben ik er een aantal jaren diep in gedoken. Mijn uitgangspunt is dat wat je speelt, de mensen moet beroeren. Het gaat om communiceren en lyrische frasen vinden, zodat het publiek zich niet klein en buitengesloten voelt, maar betrokken en meegesleept door je spel.'

'De belangrijkste plaat voor mij is in dit verband *Spirits* van pianist Keith Jarrett geweest. Hij speelt hierop zelf de percussie en zelfs tabla, maar dan met mallets. Dat vond ik dus eerst maar niks, en het product vond dan ook een roemloos einde in de prullenbak. Een half jaar later, echter, kreeg ik op mijn verjaardag dit wanproduct opnieuw, van een 'vriend' (maakt aanhalingstekens in de lucht). Ik dacht: *fuck*, daar is ie weer. Maar toen ik hem opnieuw beluisterde, kwam de boodschap

'Mijn uitgangspunt is dat wat je speelt, de mensen moet beroeren.'

ineens binnen: techniek is niet zaligmakend. Jarrett volgde wel degelijk de lijnen van de muziek. Hij was niet gehinderd door vooroordelen. Ik begreep dat een creatieve geest het enige is wat je nodig hebt.'

En voor alle trommels die jij bespeelt natuurlijk non-stop studeren.

'Ja, dat natuurlijk ook, haha.'

Is met zo veel verschillende drums en handtrommels het wisselen geen groot probleem?

'Voor veel mensen wel, maar ik heb eigenlijk alleen last als ik sterk transpireer.'

Tijdens het concert valt me op dat, ondanks de *switch* van en naar de verschillende handdrums één basistechniek de overhand lijkt te hebben. Dat verklaart in ieder geval iets van Pete's gemak.

Ik neem aan dat het onmogelijk is om op alle trommels dierenvelleten te hebben?

'Inderdaad. Ik zet mijn spullen zelf op en heb geen tijd om alles

dan ook nog uitgebreid te stemmen. Afgezien van de kanjira en de tabla gebruik ik Remo-drums met Mondo-velleten en Meinl-percussie waar ik vaak de zaag in zet.'

Ik ben geschokt. Vinden ze zeker wel leuk, zo'n endorser?

'Gek genoeg wel, ze willen graag nieuwe ideeën.'

Wat is dat nou voor drumset? Zelfgemaakt?

'Het is een Premier, maar ik ben bang dat ook die aan flarden is gehakt.'

Het zijn een soort korte concerttoms waarvan met name de bassdrum uw reporter in vuur en vlam zet. Op het drum-percussiepodium wordt alles overigens zittend bespeeld.

Heb je ook elektronische interesses?

'Niet zozeer in drums en pads, maar wel in zaken als *live looping*, dus het ter plekke sampelen van mijn percussie en daarmee *jammen*.'

Laatste vraag. Ik zie op zo'n dag als vandaag hoe hard jullie werken. Hoe blijf je nou fris en geïnspireerd?

'Door bijvoorbeeld alles wat ik weet en geleerd heb net zo gemakkelijk weer overboord te gooien. Als ik als metafoor het eerdergenoemde bierglas nog eens mag opvoeren: hou dat eens ondersteboven of voor de spiegel. Kijk eens op een andere manier naar de zaken. Misschien ontdek je iets.' ■